

VEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

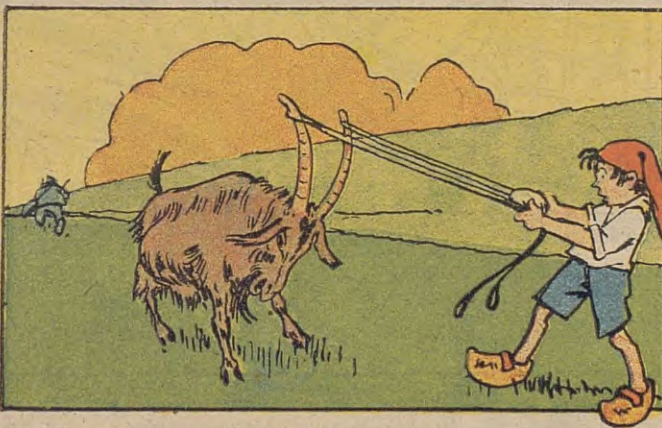
Balística rural

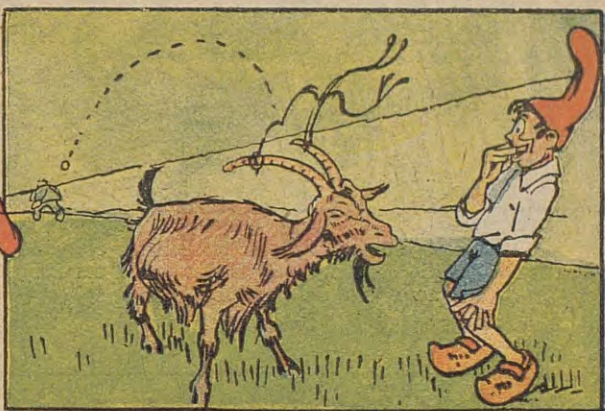
A un pastoret eixerit
un lladre pren un cabrit.

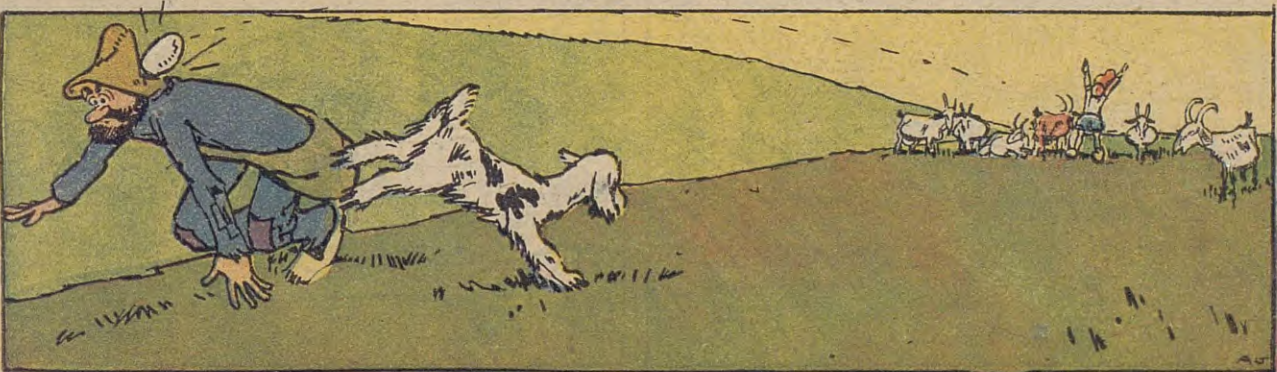
Ell no s'apura per poc:
Lliga els elàstics al boc.

Una pedra hi ha posat
i el boc amb força ha estirat.

La rústega catapulta
molt efectiva resulta.

El ferotge lladregot
ha rebut un clatellot.

I el cabridet deslliurat
torna corrents al ramat.

La mort del soldà

El Soldà Mustafà Ben Fumet era un home terrible i sanguinari. No passava dia que no fes tallar el cap a un dels seus súbdits.

Com tot bon Soldà que s'estimi, Mustafà Ben Fumet es passava el dia ajaçat damunt d'una muntanya de coixins.

Un dels seus esclaus, disposat a alliberar el poble de la tirania del Soldà, posà a dins d'un dels coixins una agulla sucada amb verí del més fort.

Al dia següent, el Soldà anà com de costum a asseure's damunt dels coixins.

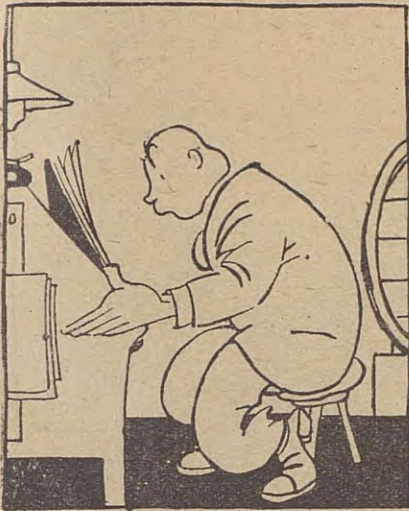

En apoiar-se al coixí de l'agulla emmetzinada féu un salt perfectament acrobàtic.

Al cap de poques hores va resultar que havia fet un salt mortal de necessitat.

Un invent original

Al taverner Pelagat
el negoci li ha fallat.

Ve l'agutzil amb sa gent
per a fer l'embargament.

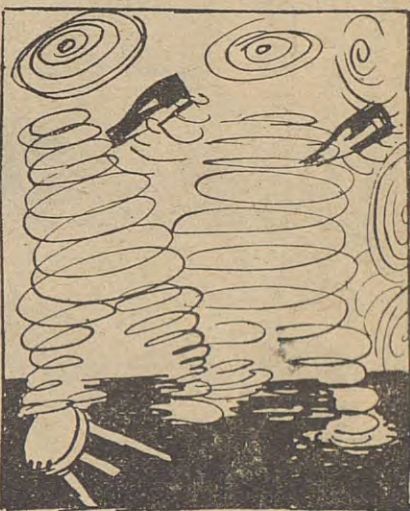
—Ara farem l'inventari
per ajuntar-lo al sumari.

—Apunteu, escrivà, sis
botelles de «Fino Anís».

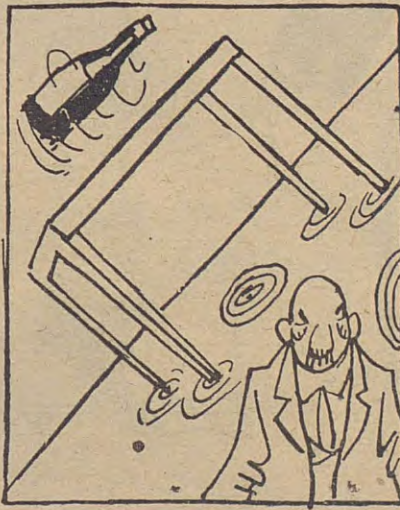
—Item más, botelles tres
de vi autèntic de Xerès.

—Quatre de rom *escarxat*,
tres de licor refinat...

—Ara anem pel mobiliari:
Apunti: Un molt tort armari...

...i un moble que farà història:
una taula giratòria...

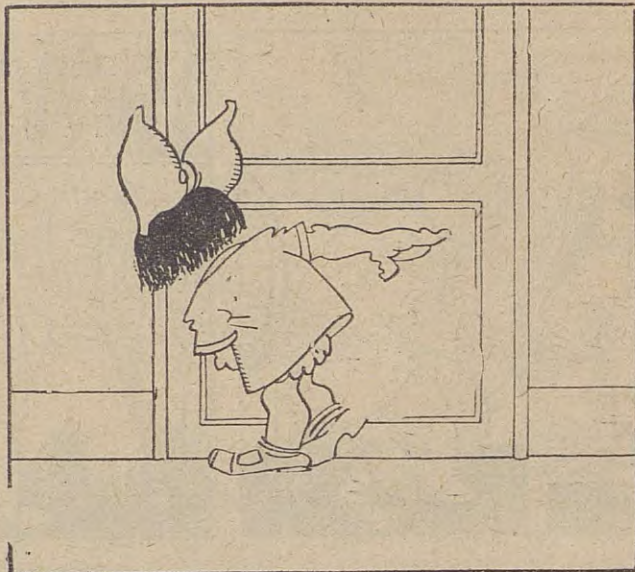

Adormits els van trobar
sobre l'escrit l'endemà.

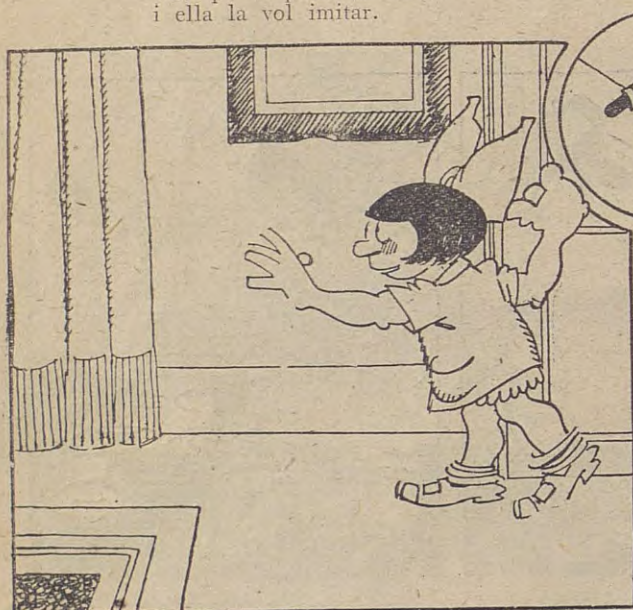
La pintura

Veu que es pinta la mamà
i ella la vol imitar.

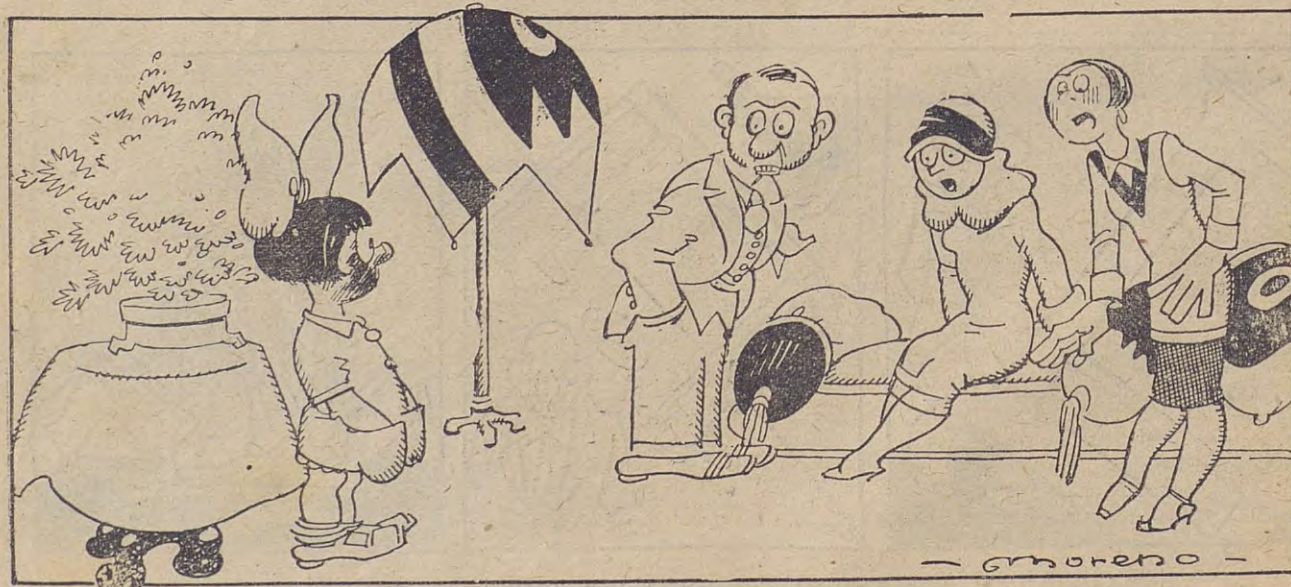
El llapis s'ha descuidat
i la nena ho ha notat.

Com que era fosc va agafar
un mig apagat cigar.

I a les fosques es pintava
ensem que s'empudegava.

A la sala es presentà
pensant que el cop donarà.

I els cops a ella els hi han dat
perquè es creuen que ha fumat.

— Gmoro —

Les Històries de l'oncle Joan

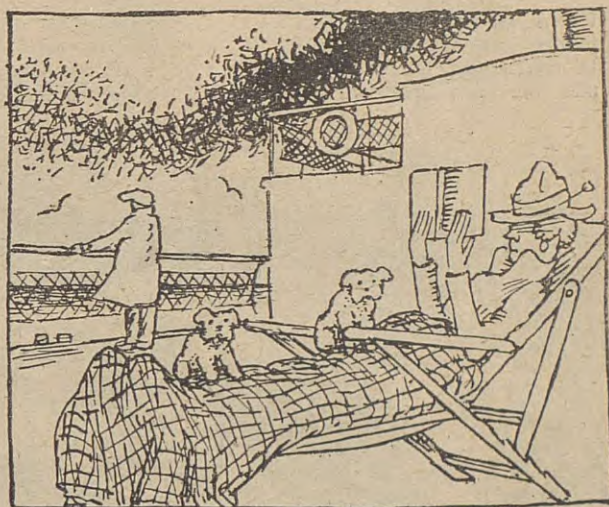
Una dama anglesa, amiga meva, tenia dues gossetes bessones i se les estimava més que les nines dels seus ulls. No anava enlloc que no se les endugués.

Doncs bé. Un dia, la dita senyora anglesa es va deixar suggestionar per un anunci de l'Exposició de Sevilla, i determinà anar-la a veure.

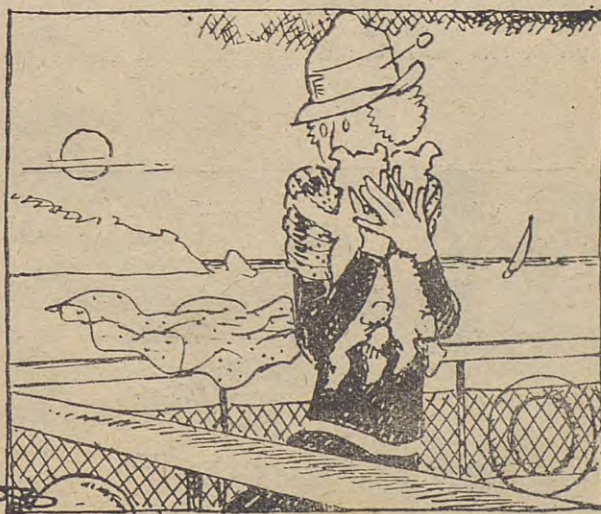
La raça saxona és consciencuda: Quan vol fer una cosa, la prepara bé. La dama de la nostra història va començar per aprendre l'espanyol.

I no va agafar el vapor fins que ja sabia l'idioma a bastament per tenir una conversa amb tota mena de cicérons i amos d'hotel.

I aquí ve la tragèdia. Perquè després de tanta cosa i tanta preparació, veureu que un dia, mentre estava barrant en algun «patio» d'algun «farolillo», se li acostava una gitana i li diu: «Hermosa, dame una perrita para comer.»

Horror, horror, tres vegades horror!! Es a dir, que a Espanya mengen gossetes?!?! En quin perill horrible havia ficat, inconscientment, les seves dues estimades bessones!! I fugí cap al seu país, cuïta-corrents, sense voler saber res més, ni de Sevilla, ni del Guadalquivir.

Agraïment

I
Un esclau fugí de Roma
perquè son amo el tractava
tal com aquell temps s'usava:
més com bèstia que com home.

II
Sempre de prop perseguit,
per les selves s'endinsà
i allí de sobte es trobà
davant d'un lleó ferit.

III
Tenint sa vida en poc preu,
s'apropà a la salvatgina
i el deslliurà d'una espina
que duia clavada al peu.

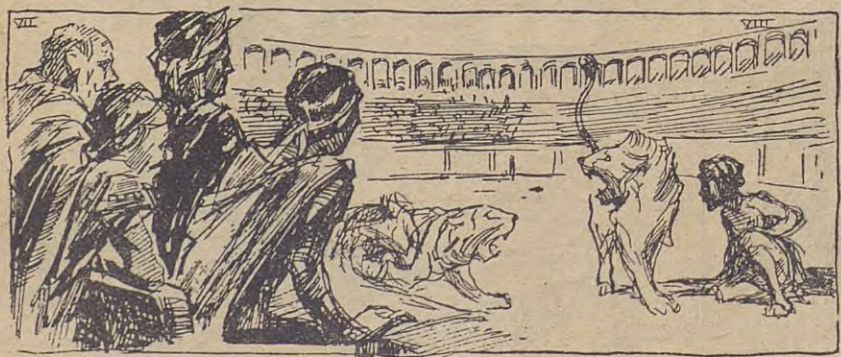
IV
El rei del bosc, agraït,
llepà les mans de l'esclau
i el conduí al seu catau
perquè allà passés la nit.

V
Dies després, els saions
l'esclau per fi arreplegaven
i els jutges el condemnaven
a ésser menjat pels lleons.

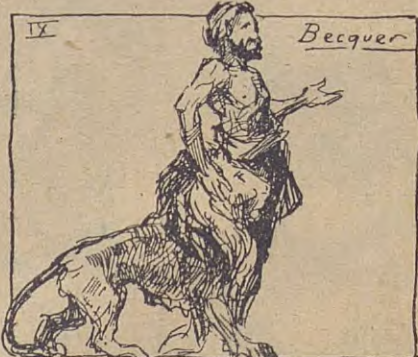

VI
Mentrestant els caçadors
de feres pel Coliseu
aquell lleó es van fer seu
amb llaços escorredors.

VII
Ja està el poble dalt les grades
i en sa llotja Domicià
l'Emperador, fa engegar
les feres engabiades.

VIII
L'esclau, mort cruel espera
a l'arena agenollat,
mes son lleó l'ha trobat
i allunya tota altra fera.

IX
El poble i l'Emperador,
d'aquell prodigi admirats,
fan que siguin deslliurats
tant l'esclau com el lleó.

Les pastanagues

EN Pocapela estava amoinat fins al capdamunt. Pensar que ell era una persona tan seriosa i tan poc amic de què la gent el miressin! I avui precisament tothom el mirava... o almenys ell s'ho figurava així.

I era de raó que s'ho figurés, perquè quan un home va Ronda de Sant Pere avall duent al braç mitja dotzena de pastanagues mal embolicades amb paper de diari que pels estrips deixa veure la verdura que conté... no pot deixar d'ésser remarcat per tothom i ésser víctima d'iròniques rialletes dels transeünts.

¿Com era, doncs, que en Pocapela, ordinàriament tan vergonyós i retirat s'hagués decidit a donar en públic aquella exhibició de la seva persona en l'acte de transportar pastanagues sota el braç?

Molt senzill; la causa de tot era una lletra que havia rebut de la seva tia Eduvigis, muller de l'oncle Carlitus, capità mercant retirat amb moltes pessetes que en Pocapela esperava heretar.

La lletra era escrita a Calella de la Costa, on vivia en una torreta el vell matrimoni, i deia així:

«Estimat nebot: No puc resistir el desig d'escriure't per fer-te saber la gran alegria que hem tingut aquests dies, en Carlitus i jo amb l'arribada d'en Perico. ¿No saps qui és en Perico? Es un formós lloç que ens ha dut d'Amèrica l'antic contramestre d'en Carlitus, que ara està a la Transatlàntica de caporal de maniobra. En Perico és molt garlaire i ens omple la casa d'alegria. Menja cigrons i blat-de-moro, però la menja que li agrada més són les pastanagues. Quan algú li duu pastanagues, de seguit se li fa amic.

»Puja a veure'ns qualsevol dia i en Perico tindrà molt gust en saludar-te, com el té la teva tia que t'estima—Eduvigis.»

Per això és que en començar aquesta verosimil història hem vist en Pocapela dirigir-se Ronda avall, cap a l'estació, carregat amb mitja dotzena de pastanagues.

Ell prou provava d'amagar-les, però no se'n sortia pas. I convençut del seu fracàs, decidí, en arribar a l'estació, triar al tren un departament ben sol on ningú no pogués fer mofa de la seva inusitada càrrega.

La sort semblà afavorir-lo. El departament que trià restà sense altre ocupant que ell fins al moment de partir el tren... però amb greu descorament veié en Pocapela en aquell precís moment que un home, de dos que havien estat parlant a l'andana fins aleshores, pujava resolt a asseure's davant seu, mentre l'altre se'n anava al vagó de darrera.

Així que el tren hagué arrencat, l'individu que acabava de pujar exclamà mirant fixament el paquet de pastanagues:

—La meua menja preferida. Grrr...!

En Pocapela se'l mirà sobresaltat.

—Dispensi... ¿Com deia?—féu tímidament.

—Té raó que vostè no em coneixia... Jo sóc un porc... De pura raça... Al Frenopàtic, sap? Diuen que sóc boig, però jo el què sóc és un porc... He viscut fins ara a les Corts... Grrr! i m'he escapat abans de Sant Martí perquè no vull que de mi se'n facin pernills... Grrr... grrr!

En Pocapela no s'havia trobat mai fins llavors davant de cap boig i un calfred li recorregué l'espinada en pensar que estava tancat amb aquell perillós individu. ¿Què fer?

El cas és donar-li la raó en tot—pensà. I dirigint-se a l'alienat li va dir:

—Sí que ha fet bé, ja ho crec. Sant Martí és molt perillós pels porcs. Si vol les pastanagues, mengi, mengi.

—Vinguen—féu el boig arreplegant-les—. Vostè m'acompanyarà. No m'agrada menjar sol.

Amb veritable repugnància en Pocapela es dugué una pastanaga a la boca i es posà a rosegar-la. En aquell moment el tren parava a Badalona, i el suposat boig, deixant-lo plantat, baixà a l'andana a reunir-se amb el

seu interlocutor d'abans, al qual digué assenyalant la seva víctima:

—He guanyat l'aposta, noi. Em deus tres pessetes. ¿Veus com s'està menjant les pastanagues? I creu que no m'ha costat gens de convènce-l.

PREMI DUBTOS

Reunió de família a casa el vell Isaac.

Fan comparèixer Rebeca, la minyona que s'ha estat al servei d'aquella casa des de temps immemorial.

—Rebeca—li diu son amo—avui fa trenta cinc anys que ens serveixes de minyona amb tota fidelitat.

Per premiar-te, proposo que des d'avui endavant et tractem com de família. Amb això, ja pots comptar que no et darem setmanada com entre parents es fa.

P. E. P.

—Ara llençarem un bot per salvar-vos.

—Sou un vaixell carboner, oi?

—Sí.

—Doncs passeu endavant, que esperaré que passi un transatlàntic.

(De *The Passing Show*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

En estrangera ciutat
cal ser molt espavilat.

Quan a Londres arribaven
en mig la boira es trobaven.

Tan baixa la boira es fa
que en Baliga ja hi veu clar.

Prò com que és baix en Balaga
dintre la boira s'amaga.

No caminen un minut
que l'un l'altre s'han perdut.

Parlant amb policemen
en Baliga no s'hi entén.

En Balaga es va posar
a insultar en català.

—Ep, vós l'home, què us creieu!
—Quina sort que m'enteneu!

Ajudat d'aquell paísà
en Baliga pot trobar.

I decideixen tots dos
fugir d'un lloc tan boirós.